

КОНЦЕПТ ОСВІТИ НА ШПАЛЬТАХ ЧАСОПISУ «УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС» (Вінніпег, Канада)

Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. Соціальні комунікації. Випуск 2(30)

Савчук О. Концепт освіти на шпальтах часопису «Український Голос» (Вінніпег, Канада); 12 стор.; кількість бібліографічних джерел – 17; мова українська.

Анотація. У статті розглядаються питання тематичної наповненості часопису „Український Голос” (Вінніпег, Канада), зокрема аналізується та синтезується проблема освітнього дискурсу ЗМІ в діаспорі.

Ключові слова: етнічна група, концепт, освіта, часопис, інтеграція, консолідація.

У журналістикознавчому аналітичному дискурсі є різні наукові дослідження про діаспорні видання. Окремі аспекти багаторічного поступу української журналістики за кордоном, діяльності редакторів, видавців, публіцистів, впливу їх публікацій на громадську думку, особливостей проблемно-тематичного змісту розглядаються в ґрунтовних працях сучасних українських учених О. Гриценко, В. Губарця, І. Крупського, І. Михайлина, М. Присяжного, М. Романюка, Н. Сидоренко, М. Тимошика та ін. Серед українських дослідників, які безпосередньо цікавилися „Українським Голосом” („УГ”) і мають з цієї теми кілька публікацій, – професор М. Тимошик. У його монографії „Лишусь навіки з чужиною...: митрополит Іларіон (Іван Огієнко) і українське відродження”, яка написана на основі опрацювання канадських архівів, кілька сторінок присвячено висвітленню діяльності видавничої спілки „Тризуб” – засновника і видавця цієї газети [13]. Про засновника та видавця цієї газети [13]. Про засновника та видавця цієї газети [13]. Про засновника та видавця цієї газети [13]. Про засновника та видавця цієї газети [13]. Окремі аспекти діяльності „УГ”, ролі та місця цієї газети в історії української журналістики М. Тимошик розглядає в таких наукових статтях: „Українське друкарство в Канаді: історія та сучасність” [16], „Преса української діаспори: ретроспектива” [15, 489-538], „Українська преса і книговидання в Канаді як джерело дослідження українсько-канадських відносин” [17, 384-406]. Однак проблемно-тематична наповненість шпальт „УГ” об’єктом досліджень не була, що й зумовлює *актуальність* статті.

Мета дослідження – проаналізувати та систематизувати концепт освіти на шпальтах часопису „УГ” в контексті дискурсу діаспорних ЗМІ.

Важливе науково-інформаційне поле становлять шпальти першого незалежного українськомовного часопису „УГ”, який виходить з 1910 року і по сьогоднішні дні в Канаді. Це універсальне, щотижневий видання. Аналізуючи його річники приходим до висновку, що в тематичній палітрі публікацій одне з провідних місць займають ті матеріали, які широко висвітлюють концепт освіти українців Канади. У публіцистиці видання виокремлено такі тематичні напрями:

1. *Становлення та розвиток українськомовного шкільництва в Канаді.*

У значній кількості публікацій домінують

спонукальні мотиви щодо створення власних шкіл. Ведеться роз’яснювальна робота, що створення навчальних закладів дозволено чинним законодавством Канади, зокрема так званим „законом Льюїс-Грінвей”, відповідно до якого з 1896 року поширилася двомовна система у сфері шкільництва. Хоча держава позитивно ставилася до створення етнічних навчальних закладів, проте процес становлення українськомовного шкільництва в Канаді супроводжувався значними труднощами. Так, на будівництво власних шкільних приміщень в українців на початку не було коштів. Зважаючи на це, редакція часопису виступає з ініціативою відкриття своєрідних начальних закладів у домашніх помешканнях. Саме про таку школу йдеться ось у цій публікації: „Спершу почали ми школу в хаті. Учителював у нас п. Ціховський. Учив по-українськи, або, як ми тоді казали, по-руськи. Платили ми йому по 18\$ місячно. Школу два чи три роки проводили в хаті п. Мих. Боярчука, а відтак побудували школу самі, котра стоїть ще до цієї пори [25. 10. 1911].

На основі аналізу газетних публікацій можна назвати кілька причин, які гальмували освітній поступ українських емігрантів: по-перше, незнання місцевості (батьки боялися відпускати дітей до школи в іншу околицю, щоб ті не заблукали); по-друге, психологічно-мовний бар’єр (між вчителями-англійцями та дітьми-українцями); по-третє, втрата домашньої робочої сили (кількогодинна присутність дитини в школі дорівнювала такій самій кількості відсутності допомоги в домашньому господарстві); по-четверте, відсутність шкіл на території (оселі) компактного проживання українців.

Такі причини стали поштовхом будівництва шкіл у власних оселях (оселя у значенні територія, на якій проживали блоками українці). Перша публічна (державна) школа українців з’явилася 1 червня 1898 року і називалася „Галіція”. Кількість українських шкіл у канадських провінціях та рік їх створення залежали від таких аспектів: а) кількості емігрантів на певній території; б) року їх прибуття до Канади; в) рівня їхньої свідомості та освіти г) політики уряду конкретної провінції щодо етнотеншини; г) культурно-освітньої праці педагогів; д) активності преси.

Найбільша відповідальність щодо ширення просвіти, науки та всього, що стосується консолідуєчо-організаційного аспекту етнотеншини лягала на друкований орган. У цьому аспекті редакція

„УГ” ефективно поширює тезу „В школі та науці наша будучність”. А клич „До школи, до освіти” став гаслом серед родин українських, порозкиданих по широких просторах Канади. Цілеспрямовані публікації „УГ” піднімали рівень свідомості українських мешканців Канади, а водночас і зростання кількості навчальних закладів. Згідно зі статистичними даними, у 1908 р. діяло 50 шкіл, у 1909 – 62, а у 1910 кількість новостворених шкіл зросла удвічі – 125 [1].

2. *Забезпечення шкіл педагогічними кадрами.* На початковому етапі освоєння канадських земель та галузі шкільництва українських учителів було досить мало. Українські поселенці вимагали через пресу від уряду провінції для шкіл, що відкривалися в місцях їх компактного проживання, тільки українського або двомовного учителя. У листі Т. Лицаря, що опублікований в „УГ”, наявна настанова українцям: „Я радив би всім нашим людям, щоби старалися до своїх шкіл і свого руського вчителя, котрий відчуває душу наших дітей, більше, як чужий [5]. Показовими у плані необхідності вчительських кадрів стали оголошення, що розміщувалися на шпальтах „УГ”. Так, за 1910 рік кількість таких повідомлень становила 25, за 1911 – 44, за 1912 – 51, за 1913 – 20, за 1914 – 18, за 1915 – 16, що в загальній сумі складає 194 публікації.

Якщо створення шкіл було справою більше поселенців, ніж уряду, то поява кваліфікованих педагогів залежала від дозволу керівництва щодо створення педагогічних навчальних закладів. Це питання частково вирішилося з появою першого учительського семінару в 1905 році під назвою „Ruthinian Training School” у провінції Манітоба.

Публіцистикою часопису формується почуття поваги до інтелігентних одиниць, які своєю самовідданою і чесною працею торують шлях для майбутніх поколінь, стають взірцем шляхетності, людяності, порядності. Діяльність педагогів для розвитку і збереження української спільноти в Канаді мала надзвичайно велике значення. Оцінюючи їх роботу, Ю. Стечишин зауважує: „Українські вчителі були, наче українська народна школа. З тих шкіл виходили тисячі учнів, що знали українську мову. Без тих учителів молодь першої української імміграції могла пропасти в передчасній, а тим самим некорисній асиміляції і ниніше українське життя в Канаді було б мало цілком інший вигляд. Та ті вчителі дбали не тільки про шкільну дітвору. Вони були дійсні місіонери і на ширшому громадському полі. Вони вдень вчили дітвору, а ввечерами вчили старших. Вони обертали ті народні школи в осередки загальної освіти [7, 294].

Розглядаючи Організацію українських учителів (ОУУ), що створена в липні 1907 року, як чинник активізації інтелектуальних та громадських якостей представників етнічної спільноти, часопис систематично інформує про діяльність цього об’єднання. Педагоги кожного року організовували річні конвенції (конференції), на яких обговорювалися не тільки шкільні справи, а й ті, що стосувалися життя українців Канади. Саме вони стали

предтечами пізніших народних з’їздів. Зауважимо, що у 1910 р. конвенція відбулася з малою кількістю учасників. На таке явище гостро відреагував „УГ”. З’являється стаття „Справоздання конвенції українських учителів у Канаді”. Автор робить акцент на необхідності координованої діяльності педагогів, з’ясовує їх роль у ширенні консолідаційних настроїв серед українців: „Учителі як інтелігентні одиниці, котрі учать і організують народ, не можуть ніколи своїх задач виповняти тогди, коли вони самі не дбають про свою власну організацію. І коли учителі хотять, щоб з нами числились чужі народи, коли учителі хотять, щоб власти канадійські числились з нами і з нашим народом, в такому разі вони мусять дбати про свою організацію, бо лише через сильну і солідну організацію, вони можуть добувати більше прав для нашого народу” [12.09.1910]. На появу критичної публікації педагоги відреагували позитивно. Проведення конвенцій в 1912, 1913 та наступних роках відбувалося зі значною кількістю учасників.

У 1910 р. Т. Ферлей – викладач українознавчих дисциплін у Брендонській семінарії – покидає роботу. Занепокоєні фактом відсутності викладача, українці звертаються за допомогою до „УГ”. У часописі з’являються публікації з проханням і вимогою призначити українського вчителя [21.12.1910; 8.03, 7, 13. 07. 1911; 7.03, 27.03, 10.04, 24.07.1912 та інші], повідомлення про збори, на яких складаються відповідні петиції до уряду провінції [7.02.1912; 29.01, 5.02.1913]. Редакція закликає українців збирати підписи до міністра освіти, вважаючи факт призначення українського викладача до навчального закладу значеннево важливим для майбутнього розвитку двомовного шкільництва [16.04.1913]. Ведучи трилітню боротьбу, „УГ” домогся свого.

Педагогічні працівники ефективно впливали на зріст освітнього рівня українців.

3. *Боротьба за збереження двомовної системи у сфері шкільництва Канади.* Питання функціонування двомовної системи у сфері шкільництва Канади розглядалося часописом як таке явище, що відіграє надзвичайно важливе значення для гармонійного розвитку особистості зокрема, і спільноти загалом. У значній кількості різножанрових публікацій [1.10, 11.12.1913; 19.03, 25.03, 11.04, 29.07.1914; 31.03, 7.07, 1.12.1915] утверджується думка про необхідність функціонування таких освітніх двомовних закладів не лише з метою досягнення навчальних цілей, а й виховання свідомих особистостей, збереження етнодуховних ознак індивідів. У статті „Наші діти” з’ясовується роль двомовних освітніх закладів як передумови прогресивного майбутнього етноменшини: „Наші діти – то є ми, то наша будучність.... їх виховання і школа мусить бути наша українська” [6]. Проте у канадському суспільстві з’являється ідея заборони двомовного шкільництва. Оцінивши ситуацію що склалася, часопис розгортає кампанію боротьби за існування двомовної системи. „УГ” вдається до конкретно спрямованих і рішучих дій:

А. Вступає у публіцистичну дискусію із ві-

нніпезьким часописом Free Press. Ця газета у циклі статей „Bilingual Schools in Manitoba” (протягом двох років з’явилося тридцять публікацій) дає негативну характеристику діяльності двомовних вчителів [22.01.1913], виступає за ліквідацію двомовної шкільної освіти [5.08.1914]. В „УГ” з’являються передовиці [5.08.1914, 3, 17.11.1915], в яких дано відповіді на запитання вінніпезької Free Press;

Б. Закликає українську громадськість стати учасниками організованих віч. У справі двомовної системи у 1916р. постає Центральний Комітет. Подаємо витяг із звертання цього комітету до української спільноти, опублікований в „УГ” 12.11.1916 р., щодо функціонування народних віч:

1. Вони мали відбутися по всіх шкільних округах, де живуть наші люди; 2. На вічах мають бути ухвалені резолюції й підписані петиції, які були приготовані Комітетом; 3. Вибирається делегата на з’їзд виборчої округи. Комітет закликає: Спішіть на віча! Двомовна система не сміє бути усунена... Коли любите свою рідну мову, коли хочете, щоб ваші діти уміли добре і по-англійськи, і по-українськи, коли хочете бути справді гідними горжанами вільного краю Канади приходіть якнайчисельніше на віча” [12. 11.1916].

В. Пропонує обговорити питання двомовних шкіл на офіційному рівні.

Під час вічевих обговорень обрано делегацію до манітобського уряду.

У часописі зазначається [12.01, 9.02.1916], що до манітобського уряду зверталася делегація, яка складається із 26 українців, що представляли різні виборчі округи. Її мета – довести до відома уряду, що зібрано підписи 6 тисяч українців, які відстоюють двомовну освіту, почути думку представників органів влади.

Тому в „УГ” з’являються одна за одною публікації оборони двомовної системи [12, 19, 26. 01; 3. 02; 8, 15. 03; 17, 24. 05. 1916 тощо]. Незважаючи на всі старання української спільноти, ліберальна партія, яка прийшла до влади в Канаді в 1916 році, виступила проти двомовної системи у сфері шкільництва. Висновок висвітлено в „УГ” – скасовано закон Лоріє-Грінвей. Проголосували за законодавчий акт про ліквідацію двомовної шкільної системи 34 посли [8.03, 15.03.1916].

4. *Становлення і функціонування приватних, так званих рідних шкіл.*

На думку професора І. Теслі, становлення освітніх закладів було нагальною потребою всього українства. Він, зокрема, зазначає: „Після ліквідації двомовних шкіл виникла konieczність організувати приватні шкільні курси для навчання української мови й найзагальніших знань з рідної культури та історії. „Рідні школи” організовано всюди, де в публічній школі працював український учитель, або при парафії, де жив священник, а чи взагалі, де була свідомо українська освічена людина, що хотіла присвятити свій час корисній роботі для молоді [9, 68].

Перші відомості про заснування приватної рідної школи в ”УГ” знаходимо 10 травня 1916 р. У невеличкому повідомленні йшлося про те, що до

„Української Приватної Рідної Школи” узаєє 115 дітей, наука відбувається кожного дня по дві години, а в суботу цілий день” [10. 05. 1916]. Хоча, на нашу думку, початки формування рідних шкіл сягають піонерських часів, коли шкільне навчання відбувалося в хаті того чи іншого піонера.

У часописі навіть з’являються заклики-звернення до батьків, щоб вони обов’язково записували своїх дітей до школи. Кількість таких публікацій протягом періоду 1916-1946 рр. становила 336. Зауважувалося, що „справа Рідної Школи є найважливішою нашою українською справою в теперішній час. Коли ми її не доглянемо в час – а це таки тепер, – то всі наші дотеперішні змагання, всі наші зусилля, вся наша праця за минулих 30 літ може зійти нінащо. Бо ж діти – це завтрашні громадяни...” [30. 04. 1915].

На основі аналізу газетних шпальт виділимо причини, які ускладнювали розвиток українського шкільництва у Канаді:

А. Іноетнічне середовище, в якому дитина народжувалась і зростала. Це явище підтверджує відомий громадський діяч і педагог Наталя Когуська: „Ми живемо серед чужого оточення, ми оточені чужою культурою і несвідомо сходимо зі свого життя” [2, 348].

Б. Інертність батьків до рідної школи. Як зауважує М. Кумка, багато з родичів говорили: „Нащо йому тут знання рідної мови надається? Аби добре по-англійськи навчився.” [3, 51]

В. Графік проведення навчальних дисциплін. Аналіз публікацій та наукових джерел показує, що основним навчальним закладом були канадські державні школи, в яких навчально-виховний процес завершувався о 16⁰⁰. У зв’язку з цим проведення навчальних занять у рідних школах відбувалося у вечірній час (зазвичай після 17⁰⁰, двічі-тричі на тиждень) або у вихідні – суботу чи неділю.

Г. Умови праці педагогів. Учительська праця була досить складною, оскільки не обмежувалася викладанням українських дисциплін, потребувала фахівців зі всебічним рівнем розвитку. У публікації „Доля українського учителя в Рідній школі” М. Кумка зауважує: „Від учителя вимагають, аби був добрим організатором й добрим колектором..., щоби умів грати на однім-двох музичних інструментах, щоби міг вчити і вести оркестру, щоби міг бути діригентом і вести хор в товаристві...” [4].

Д. Забезпечення підручниками. Редакція часопису тримала під особливим контролем розв’язання проблеми забезпечення підручниками українських школярів. На перших порах діти користувалися тими навчальними посібниками, які видавалися в Україні для недільних шкіл. Часопис стверджує, що таке видання в умовах іноетнічного середовища не є доцільним [21. 07. 1921].

Виданням читанки зацікавився Союз українців самостійників (СУС). У 1940 році оформилася Рада Української школи з центром в Інституті імені П. Могили у Саскатуні. Підручник з’явився у видавництві „Тризуб”, яке, почасти, виконувало не тільки навчальну, але й виховну функції.

Е. Відсутність єдиних вимог до навчально-виховного процесу. З метою уникнення хаотичності у сфері рідномовного шкільництва в часописі з'ясовується необхідність створення такого керівного органу, який би систематизував роботу навчальних закладів [20.03.1918]. Цю проблему вирішено на конвенції українських вчителів, яка відбувалася з 18 по 20 липня 1923 року, де було засновано комітет рідної школи. Його завдання полягало в координації роботи шкіл, проведенні статистичних підсумків, інформуванні щодо нововведень [25.07.1923].

Значення публікацій на тему „Українським дітям – українську школу”, на наш погляд, полягає у тому, що часопис зумів привернути увагу до вирішення цієї актуальної проблеми широких верств українських емігрантів; систематична публікація офіційних матеріалів комітету „Рідних шкіл” слугувала повсякденним орієнтиром для тих, хто брався за організацію цієї справи на безкрайніх просторах Канади.

5. *Здобуття емігрантами вищої освіти.* Привертає увагу серія виступів „УГ”, у яких порушується проблема здобуття емігрантами вищої освіти державного рівня. Редакція розглядала цю проблему як один із головних чинників збереження етногенетичного кореня, консолідації спільноти, еволюції та провідництва етноменшини. Цьому питанню присвячено цикл передових статей, що з'являються систематично з 1911 року. Мова таких публікацій емоційно-наражена, домінують спонукальні мотиви до усвідомлених дій. У редакційній передовиці „До школи – до науки” так обгрунтовується необхідність вищої освіти: „Щоби нас вивести з нашого понижаючого становища нам треба провідників і то провідників з наукою, котрі зрозуміли обов'язки і котрі б своїм знанем давали нам завжди добрі ради... Тому кличемо тебе молодіжи до школи, до науки. Вчися для добра українського народу, бо в твоїй науці наша будучність в Канаді” [25. 05. 1911]. На молоде освічене покоління покладалися великі надії щодо організації, прогресивного розвитку етноменшини. Публікації на ці теми були досить обширними, часто з фотографіями, описами про те, як і коли до Канади приїхала та чи інша сім'я, їхній матеріальний стан. Зазначалося, що збільшення відсотка українців з вищою освітою – це поступ української спільноти, яка первісно складалася переважно із селян та робітників.

Література

1. Заставний Ф. Українська діаспора / Ф. Заставний – Львів, 1991. – 119 с.
2. Когуська Н. Четверть століття на громадській ниві / Н. Когуська – Вінніпег: Тризуб, 1952. – 510 с.
3. Кумка М. Українське шкільництво на Буковині, в Галичині, на Закарпатті та в Канаді / М. Кумка – Прага, 1932. – 72 с.
4. Кумка М. Доля українського вчителя / М. Кумка // Український Голос. – 1929. – 25 вересня.
5. Лицар Т. Лист / Т. Лицар // Український Голос. – 1910. – 27 липня
6. Наші діти // Український Голос. – 1914. – 14 жовтня.
7. Стечишин Ю. Історія поселення українців у Канаді / Ю. Стечишин – Едмонтон, Алта, Канада, 1975. – 357 с.
8. Справа двомовних шкіл // Український Голос. – 1916. – 22 березня.
9. Тесля І., Юзик П. Українці в Канаді – їх розвиток і досягнення. / І. Тесля, П. Юзик – Мюнхен, 1968. – 78 с.
10. Тимошик М. Видавнича справа та редагування: Навчальний посібник. / М. Тимошик – К.: Наша

Чимало публікацій часопису присвячено проблемі здобуття вищої освіти жінками-українками: „Дівчата до школи” [18. 2. 1920], „До українських жінок в Канаді” [27. 4. 1921], „Дівчат до вищих шкіл – слово до поважних родичів і всіх дбалих людей” [1. 8. 1923], „Про формування дівчат” [23. 1. 1924] тощо. Численна кількість подібних газетних публікацій виявилася ефективною. З кожним роком число дипломованих українців-емігрантів збільшувалося.

Що ж до програмних курсів з українознавчих студій в університетах, то вони з'являються тільки в 40-х роках. У 1943 році факультативний курс української мови запроваджено в Саскачеванському університеті, через два роки цей курс став програмним. Університет провінції Манітоба впровадив програмний курс української мови у 1949 році. Редакція дуже схвально відгукнулася на цю подію. В одній із статей зазначалося: „Канадійці українського роду прийняли вістку про відкриття на манітобському університеті слов'янських студій з глибоким вдовolenням. Це, що донедавна було тільки мрією, сьогодні вже стало фактом ... ” [16. 09. 1949]. Ці перші відкриття стали двигунами розвитку україністики з тенденцією до збільшення. Так, у 1985-1986 рр. україністика викладалася у дванадцяти канадських університетах, що є другим показником серед усіх програм слов'янських мов. В українській спільноті є значна кількість громадян з університетською освітою, а також таких, що закінчили коледжі. Згідно із статистикою 90-х років, понад 10 тисяч українців мають спеціальну освіту в галузі природничих наук, 12 тисяч – працювали у медицині, 13 тисяч – в освіті, понад 3 тисячі – творча інтелігенція [1, 98]. Неабияка заслуга збільшення української інтелігенції на теренах Канади належить і „УГ”. З цього приводу Г. Тижук зазначає: „Коли порівняти працю українських працівників у Канаді між українцями, то з певністю можна сказати що „УГ” стоїть на першому місці. “УГ” ніс і несе для українського народу світло добра і науки”.

Отже, часопис із самого початку виконував роль інформатора та організатора української етноменшини в Канаді. Велике значення на своєму інформаційному полі він відводить концепту освіти.

Проблемно-тематична наповненість часопису “УГ” багатоаспектна, тому й потребує наступних наукових розвідок.

- культура і наука – Вид. Дім „Ін Юре”, 2004. – 224с.
11. Тимошик М. Вінніпег гідно вшанував „Український Голос” з нагоди його 90-ліття / М. Тимошик // Український Голос. – 2000. – 6 листопада
 12. Тимошик М. Історія видавничої справи: підруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / М. Тимошик. – К.: Наша культура і наука, 2003. – 495 с.
 13. Тимошик М. „Лишуть навіки з чужиною...”: митрополит Іларіон (І. Огієнко) і українське відродження” / М. Тимошик. – Вінніпег-Київ, 2000.– 548 с
 14. Тимошик М. Місійна роль друкованого слова / М. Тимошик // Український Голос. –2000. – 13 листопада.
 15. Тимошик М. Преса української діаспори: ретроспектива / М. Тимошик / Українська журналістика: умови формування та перспективи розвитку: Зб. наук. праць / Черк. нац. ун-т ім. Б. Хмельницького. – Черкаси, 2007. – С. 489-538.
 16. Тимошик М. Українське друкарство в Канаді. Історія та сьогодення / М. Тимошик // Друкарство. – № 4. – липень – серпень. – 2001. – С. 18-23.
 17. Тимошик М. Українська преса і книговидання в Канаді як джерело дослідження українсько-канадських відносин / М. Тимошик / Україна дипломатична: Науковий щорічник. – Вип. 8. – К., 2007. – С. 384-406.

Оксана Савчук

**КОНЦЕПТ ОБРАЗОВАНИЯ НА СТРАНИЦАХ ЖУРНАЛА
«УКРАИНСКИЙ ГОЛОС» (Виннипег, Канада)**

Аннотация. В статье рассматриваются вопросы тематической наполненности журнала «Украинский Голос» (Виннипег, Канада), в частности анализируется и синтезируется проблема образовательного дискурса СМИ в диаспоре.

Ключевые слова: этническая группа, концепт, образование, журнал, интеграция, консолидация.

Oksana Savchuk

**CONCEPTION OF EDUCATION ON THE PAGES OF MAGAZINE
«UKRAINIAN VOICE» (VINNIPEG, CANADA)**

Summary. In this article look through the questions of the context of the magazine „Ukrainian Voice” (Vinnipeg, Canada), however they are analyzing and discussing the problem of educational discurs in mass-media in diaspora.

Key words: ethnic group, education, context, integration, consolidation, magazine.

*Стаття надійшла до редакції
27 березня 2013 року*

Савчук Оксана Миколаївна – кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент кафедри журналістики Чернівецького національного університету ім. Юрія Федьковича